

кошери. Самъ учителъ Милко имаше близо сто кошери съ пчели.

И тия малки, трудолюбиви пчелици, отгледвани умѣло отъ учителя и селянитѣ, тѣ и кооперацията, спасиха бедното село Бѣлица и го направиха първо въ околията. Много медъ и восъкъ ежегодно продава кооперацията. И то хубавъ, чистъ, кристаленъ медъ.

— Кошерътъ е истинска кооперация, — говорѣше учителъ Милко. — И въ кошера, както въ кооперацията, работятъ: единъ за всички и всички за единъ! И какъ работятъ тия умни пчелички? Отъ сутринъ до вечеръ безъ спиръ! И въ пълненъ сговоръ, въ пълно съгласие! Мързеливитѣ, готовановцитѣ се изгонватъ или избиватъ, да не ядатъ наготово. И кооперацията ще успѣе, ако взема примѣръ отъ умнитѣ пчелички!

Учителъ Милко работѣше и старѣеше. Израстнаха и децата му. Голѣмиятъ му синъ стана инженеръ, другиятъ адвокатъ. По-голѣмата му дъщеря бѣше лѣкарка, а по-малката зболѣкарка. Тѣ всички работѣха въ София. Голѣмиятъ му синъ се ожени. Ожени се и по-голѣмата му дъщеря. Родиха имъ се и внучета. Учителка Ружа отиваше често-често да ги вижда, да имъ се порадва. Тя вече не учителствуваше, почиваше си. При едно отиване да види внучетата си, тя протина, разболѣ се и наскоро почина, въпреки голѣмитѣ грижи на близкитѣ ѝ и цѣлото село.

Учителъ Милко остана самъ. Мжно понесе той тая раздѣла. Загуби веселостъта си, състари се изведнажъ. Подаде оставка. Настани за учители въ селото негови ученици, завършили училище за учители.